

Granollers, en que l'personalisme de dalt ha criat el d'abaix; els directors, els cap devaners, contra qui tothom parla pero contra qui ningú fá verdadera i orientada oposició, son els únics responsables del mals que patim i dels que'ns pugan venir, son els únics responsables del mal camí que segueixen els afers municipals, els quals no s'han cuidat d'encausar els de dalt, contant amb l'atonía i la falta d'ideals del poble.

¿Qui s'en aprofita d'aquest estat de coses que va empobrint nostra vila?

Sols aquells qui amb marcada mala fé, en detriment d'ella, sols amb el fi d'aprofitarsen per a sos interesos personals, valentse de tots els medis, assaltan els llocs de la casa comunal, llocs que sols deurian ocupar els qui tinguessin prou bona fé i altruisme per a ser bons i conscients administradors dels cabals de la vila.

Ja ho diem mes amunt, no hi ha res pitjor que tapar el personalisme, l'interés particular amb la capa del ideal polític; per aixó havém dit sempre que en situacions desesperades com avui es la de Granollers, s'ha de buscar gent capás, que procuri arrencar el carro del fangueix ont está encallat, prescindint de colors polítics, ja que en situacions com l'actual, no es la política la que pot encarrilar i normalitzar la desballestada administració comunal, sols pot ferho l'esfors de persones de reconeguda bona fé i capacitat, que sigan prou altruistes per a sacrificar-se per a el poble, i que precisament considerant lo difícil de son carrec serian tal volta les menys disposades a acceptarlo, pero que en profit del poble deurian anarhi, ja que ningú va al sacrifici per gust, i qui posa medis i fa treballs per anar a desempenyar un carrec avui tant escabros pot donar lloc á duptar de si la seva finalitat es treuren algún profit personal.

Si no's te en compte aixó, si'ls que per el lloc que ocupan com a devaners de certs grups, o'ls quins per velles amistats o per favors dispensats arrastran molta gent, prescindeixen del fracàs actual i no preveient la desfeta que s'apropa, tornen a deixarse dominar per el personalisme i l'interés particular i en lloc de buscar persones idonees, fan valer les seves influencies per a mires particulars portant al municipi amics que sols procurin fer valer l'autoritat de son carrec per a no pagar consúms ni contribucions, per a colocar amics i parents, en fi per a fer servir els fondos comunals sols per a tenir estómacs agraits; d'ells, d'aqueixos directors será la culpa per haverlos hi portat, i si l'hisenda municipal va per terra, si la gent se torna encar mes escéptica, si murmura d'ells i'ls aplica aquells mots que tant els molestan, no tindrán dret a que queixarse i haurán de fugir avergonyits, quan preveient el fracàs, amics i enemics, veíns i forasters, al veurer

Granollers regida per gent inepta i tant personalista, exclamin: *nulla est redemptio*.

Contrast de dues polítiques

El prop passat diumenge va celebrarse en l'Alt Priorat una altra diada regionalista, en la que l'eloqüentíssim leader de la «Lliga» D. Francesch Cambó, va parlar en n'aquelles humils gents de la montanya, en llenguatge planer y atractivol, dels nobles problemes que afectan a la vida de Catalunya, de les seves aspiracions i de la seva present concreció en el projecte de Mancomunitats provincials.

I aquell poble inhabituat a les grans disquisicions polítiques, aquella gent que no ha fet de una pretesa superioritat cultural, titol de domini, escoltava amb reverent delectació les paraules del diputat catalá, i manifestaba ab entusiasticos aplaudiments la fonda impresió que l'orador sapigué despertar en llurs consciencies.

No eran doctrines desconegudes les que conmovian a la multitud. Eran sentiments mellor volguts que expressats. Eren per molts el ressó de aquella intensa campanya feta arreu de Catalunya, quan la memorable Solidaritat.

.

Casi a la mateixa hora, els dos actuals prohoms del lliberalisme dinástic, sostenian, a través llargas distancias, un diálec mes enverinat de fondo que de forma. Un dialec amb honors de disputa en que s'hi troba odis i rivalitats en el fondo; personalismes i partidisme en la forma.

Ni una sola idea; ni un sol pensament de govern. Un llastimós plet entre dos aspirants a la quefatura de un partit; pero sense un lema, sens un programa; sense altra bandera que la conquesta de llocs i prebendas per a els amics.

En García Prieto, que no vol passar per dissident, aspira a ferse un partit, prescindint de aclarir si es avui el Ministre que amb l'inolvidable Canalejas, propugnaba per les mancomunitats, o si es el polític que en el la última votació del mateix projecte, votava en favor, tot fent votar en contra els seus amics.

En García Prieto de qui no sabem al tre programa sino el de voler manar.

En García Prieto, de qui, amb tot i ser tingut per un dels polítics mes serios, no sabem a horas d'ara si, com negociador del tractat hispano-francés, sab evitar obstacles al Govern davant de la guerra del Marroc, o si per el contrari, atent sols a l'engrandiment del seu partit, pres-

cindeix de la gravetat del moment, provoca confictes interiors en el partit lliberal, i obliga al President del Concell, a distreure en las petitas escomesas de la política, l'atenció que s'ha d'esmersar en els grans problemas públics.

¡Quina llástima que personalitats de tant relleu no aprenguin dels nostres modestos camperols i montanyesos, dels nostres vilatans i ciutadans a pensar i estimar ideas, en lloc de covar i expandir personalismes.

¡Quin frapant contrast de dugas polítiques!

Ajuntament

Sessió del día 2 d'Octubre 1913

Comensa la sessió a dos quarts de set, baix la presidencia del Alcalde senyor Barangé i amb assistencia dels regidors senyors Cunillera, Huguet, Uyá, Robert, Puigrodón, Estrada, Torras i Puntas. Per unanimitat s'aproba l'acta de la sessió anterior.

Se llegeix una comunicació del contador del Ajuntament don Josep Antón Torrents presentant la dimissió de son carrec.

El senyor Puntas creu que aquesta dimissió es deguda a gestions fetes, i diu que no se li deu acceptar perque reconeix que dit senyor podria prestar valiosos serveis al Municipi.

El senyor Estrada opina lo contrari del senyor Puntas i creu que poden trobarse d'altres.

El senyor Puntas insisteix en les manifestacions qu'ha fet.

El senyor Torras creu que's poden fer gestions en el sentit que diu el senyor Puntas i que en cas de no volguer retirar la dimissió el senyor Torrents, al menos que ocupi'l carrec fins que siga coberta la vacant. Aixís s'acorda.

Se dona compte d'una sol·licitut firmada per el president de «La Unió Lliberal», demanant una subvenció per a les escoles neutres qu'ha instalat aquella entitat.

El senyor Torras, diu que deixant apart la seva significació política, tenint en compte la llibertat pedagógica, i reconeixent la necessitat que te Granollers d'escoles nocturnes per a els obrers, suplica que's dongui la subvenció.

El senyor Robert, demana per a dites escoles, una subvenció de 400 pessetes anuals.

El senyor Puntas, diu qu'ell ha sigut sempre aimant de donar impuls a les obres que han tingut carácter cultural en bé de nostre poble, pero que creu que aquesta sol·licitut deu haver de passar a estudi de la comissió competent i mirar de quin capitol del presupost pot consignarse aquesta quantitat, pro diu que deu ferse depressa, que no passi com a altres sol·licituts i estudis que dormen el son dels justos, com passa amb lo del Col·legi de segona ensenyansa.

El senyor Cunillera, creu que podrian donarse